Megöregedtem, mint a tél, aki már talán halott.
A meleg miatt most tévúton sétálnak a csillagok.
Kisded fű temette fehér haját,
Március bezárta ajtaját,
A szél mutatja, hogy menni kell, s én utána ballagok.

Mögöttünk ébredni kezdenek a föld új világai
Aranyeső most a zápor is, rügyeznek ágai.
Életek születnek talpunk alatt,
Ők nem fognak sírni a napfény miatt
Csokrostul jönnek a semmiből a tavasz virágai.

Hangokat hallok mindenütt, pedig nincs hozzá fülem.
Ha elmegyek, megint egy április kezdődik nélkülem.
Zsebemben zord idő éles foga,
Nem fogok szirmokat látni soha.
Minden év dalából szívem falán kimarad pár ütem.

Előttem félig fagyott bokor imát mormol felém.
Dermedő rostjait – esküszöm – végleg kimenteném,
De bármit teszek, most hasztalan,
Izgatott kikelet sarkamba' van.
Csak az ő újja tud műteni a zúzmarák mély sebén.

A szél vezet innen máshová, és hátul is szél követ.
Körülölelnek teljesen, még vissza se nézhetek.
Sírok, a tél dalát dúdolom,
Az utolsó szót is csak én tudom
Vissza dobhatok jégcsapot, de úgyis kivédenek.

Hatalmuk nálam sokkal nagyobb, nappaluk hosszabbodik.
Nem tudják előre mondani az évszakok napjait.
Bolondok ülnek a Föld tetején,
Koronát lökdösnek egymás fején,
Igaz, hogy tarka a fél világ, de nem érti dolgait.